25/02/2019

π. Διονύσιος Ταμπάκης: “Ε, βρε Πατριάρχη Άρχοντα!”

/ Γνώμες

Επιστολή του π. Διονυσίου Ταμπάκη στο ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ για την συνάντησή του με τον Οικουμενικό Πατριάρχη

(σημείωση : επιστολές που αφορούν απόψεις αλλά και ευχαριστήρια θα δημοσιεύονται μόνο σε περίπτωση που δεν προσβάλουν την προσωπικότητα ατόμων)

Θα ήταν μεγίστη αχαριστία να μην ομολογήσω την έκπληξή μου για το Επισκοπικό ήθος και πολιτισμό που γνωρίσαμε πρόσφατα στο πρόσωπο του Οκουμενικού Πατριάρχη.
Μα θα μου πεις τώρα: -τον λιβανίζες;
-Ευτυχώς όχι ,δεν πηγαίνω για Μητροπολίτης. .....
Όμως δεν μπορώ να μην αναγνωρίσω δύο βασικά στοιχεία της προσωπικότητά του.....
Πέρα από την Πολίτικη ευγένια και αξιοπρέπεια με εντυπωσίασε η ανεπιτήδευτη αποδοχή που μας έδειξε. Μας έκανε να νοιώσουμε λες και ήμασταν κάτι το σημαντικό και ξεχωριστό μέσα στην αμαρτωλότητά μας.Και για να μπορείς να

αποδέχεσαι τους άλλους πρέπει να είσαι κατά βάση ταπεινός, ευαίσθητος και ενσυναίσθητος .
Σε αντίθεση με την συνήθη πλέον τακτική στον Ελλαδικό χώρο να βλέπεις Επισκόπους με ύφος Αγά και Μίδα Σατράπη που δεν ξεχνάνε να σου υπενθυμίζουν κάθε φορά πόσο ανύπαρκτος και μικρός είσαι μπροστά στο δικό τους ανυπέρβλητο μεγαλείο σε σημείο που πρέπει να προσέχεις και την αναπνοή σου δίπλα τους μην τυχόν και τους προσβάλλεις.
Θυμάμαι, προ καιρού, Μητροπολίτης από το λεκανοπέδιο της Αττικής είχε έρθει στον Ναό μας προς τέλεση Γάμου, Φεύγοντας τον είδα κάπως μουτρωμένο .Γιατί άραγε; Μετά διαπίστωσα πως ενόσω συνομιλούσα μαζί του καθόμουν στην καρέκλα και όχι όρθιος προσοχή σαν τους τσολιάδες στο Σύνταγμα..
Επίσης θα μου μένει αξέχαστος ο διαχρονικός τρόπος που βλέπει ο Οικ.Πατριάρχης την Εκκλησία.
-Από εδώ οι διάδοχοί μας ,έλεγε με καμάρι και χαρά δείχνοντας τους διακόνους του Πατριαρχείου ,κάτι νέα παιδιά 23 με-25 χρονών.
Δεν ενεργεί ούτε οραματίζεται την Οικουμενική Εκκλησία με προσωποπαγή και ναρκισιστικό τρόπο για όσο είναι σε αυτή την ζωή και μετά το απόλυτο χάος.
Δουλεύει και εργάζεται για το μέλλον της Εκκλησίας μας μακράν από την συνήθη τακτική των περισσότερων υψηλόβαθμων Κληρικών που η μόνη τους έγνοια είναι η προβολή και διάσωση του προσωπικού τους μύθου και θρύλου λές και η ιστορία και η πορεία της Εκκλησίας θα σταματήσει κάπου εκεί που θα τελειώσει και βιολογικά η ζωή τους.«Ας υπάρχω μόνο εγώ και γύρω μου ας λαλούν κουκουβάγιες».Έτσι ό,τι και να κάνουν έχουν πάντα την σφραγίδα του «προσωπικού» τους έργου το οποίο και διαλύεται ως χάρτινος πύργος άμα τη αποβιώσει τους αφού δεν φρόντισαν να βρουν συνεχιστές και διαδόχους υπό τον φόβον μην τυχόν αμφισβητηθεί η μοναδικά θέση τους στην Μαρκίζα της δόξας.

Επίσης στο Οικουμενικό Πατριαρχείο θα δείς να υπάρχει ειδικός τομέας προαγωγών σε ανθρώπους που εργάστηκαν και ωφειλομένως η Μητέρα Εκκλησία εκτιμά ,αναγνωρίζει και αναβαθμίζει την δράση τους παρέχοντάς τους έτσι την ανάλογη πρακτική και ηθική βοήθεια ενίσχυση στον πολυποίκιλο αγώνα .
Αντιθέτως εδώ στο Θρησκευτικό Γιουνανιστάν το να προσφέρεις και εργάζεσαι για την δόξα της Εκκλησίας σου παρέχει συνήθως την θαυμαστή ευκαιρία να γραφτείς πιο βαθιά στην μαύρη λίστα, να υποβαθμιστείς ή και να διωχθείς απηνώς (οι συνάδελφοι Ιερείς το γνωρίζουν καλύτερα,βλ.Άγιο Νεκτάριο)από την ζηλοφθονία της παλαιοελλαδικής χωριάτικης νοοτροπίας…

-Ε βρε πατριάρχη Άρχοντα ,ξέρεις να κερδίζεις τους ανθρώπους που έχεις δίπλα σου,να τους τιμάς,να τους σέβεσαι και να δικαιώνεις τον θέση σου ως Πατριάρχης και γνήσιος Πατέρας και όχι ως κουραστικός πατριός.

π.Διονύσιος Ταμπάκης